

ČÍSLO LÁSKY

THE CODEBREAKERS ♦ 1

ROSEANNA M. WHITEOVÁ

i527.net
vydavatelstvo

ČÍSLO
LÁSKY

KRYPTOLÓGOVIA ♦ 1

ČÍSLO LÁSKY

ROSEANNA M. WHITEOVÁ

i527.net
vydavatelstvo

Copyright © 2019 by Roseanna M. White

Originally published in English under the title *The Number of Love*
by Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému alebo prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom – napríklad elektronicke, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Slovenské vydanie:
Copyright © i527.net, s.r.o., 2021
www.i527.net

ISBN 978-80-89822-58-4

*Davidovi,
ktorý vždy položí tú správnu otázku,
aby som pochopila svoje srdce,
a neuspokojí sa s lacnou odpoveďou.*

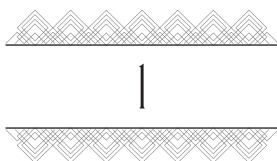
V deň svojho súženia sa pýtam Pána,
v noci neúnavne vystieram ruky.
Moja duša odmieta útechu. ...
Povedal som si: „Je to moja bolesť.
Zmeniť to môže pravica Najvyššieho.“

Žalm 77, 3; 11

Boli tam iní – brilantné združenie –
ich mená bude lepšie ponechať v tajnosti.

WINSTON CHURCHILL
v *The World Crisis*, o Miestnosti 40

Stará budova admirality
Londýn, Anglicko
25. september 1917

Čísla pred ňou pochodovali po stránke v celej svojej kráse. Margot de Wildeová na ne dlhú chvíľu len tak hľadela, potom sa opäť pozrela na nemecký telegram ležiaci na stole a zapísala do stĺpčeka nové číslo. Takmer to má. Takmer. Uprela pohľad von oknom.

Slnko svietilo čoraz jasnejšie. Keď sa pozrela von naposledy, videla len nejasnú žiaru nad budovami Whitehallu. Teraz sa už slnko vyhuplo ponad ne. Čoskoro dorazí denná zmena. Ak sa nočnej zmene nepodarí prelomiť kódy, budú sa im posmievajú.

Pery sa jej skrútili do úsmevu. Pravdou je, že aj ona si doberá iný tím, keď sa im nepodarí prelomiť nové nemecké kódy medzi polnocou a ôsmou ráno. A keď ráno nájdú nočnú zmenu spať za stolmi po tom, čo sa im kódy podarilo dešifrovať, spolu s ostatnými ich potľapkáva po pleciach a uznanlivo prikyvuje.

„No tak, no tak, no tak.“ Pri vedľajšom stole si Nigel de Grey prehrabol vlasy. Pred pár mesiacmi bol hviezdou kancelárie,

pretože práve on odovzdal riaditeľovi rozviedky telegram od Zimmermanna. Práve vďaka tomu Američania vstúpili do vojny. Nemci sa považovali za veľmi prefikovaných, keď sa snažili uzavrieť dohodu s Mexikom, ktoré chceli stiahnuť na svoju stranu. Ale Američanom sa veľmi nepozdávalo, že časť *ich* územia by dostalo Mexiko za odmenu.

Všetko to bude jedno, ak sa im ani dnes nepodarí dešifrovať denný kód.

„Prídeme na to.“ Remington Culbreth sa poriadne natiahol a zažmúril oči. „Už sme blízko.“ Za posledné tri roky zväznel a usmieval sa čoraz menej. Nevysvetlil prečo, ale Margot sa domnievala, že to má dočinenia s fotografiou, ktorú nosil v peňaženke a ktorú vyťahoval čoraz zriedkavejšie a čoraz zriedkavejšie sa na ňu pozeral.

Vzdychla si a zavrela oči. Pred očami si prehrávala zachytený telegram, ktorý tesne po polnoci prifíčal cez potrubnú poštu. Čísla, ktoré priradila jednotlivým slovám, prestali pochodovať a začali poskakovať.

„To sme si povedali naposledy. Nechcem byť znovu zahanbený. Dilly si zo mňa utáhoval celý týždeň. Ja –“

„Mám to!“ Margot sa tie krásne čísla v mysli usporiadali v správnom poradí a hneď nato sa prudko vystrela. Ignorovala šuchotanie kolegov presúvajúcich sa k jej stolu. Znovu vzala do ruky pero a výsledné čísla načarbala do stĺpca. Potom to skontrolovala s telegramom. Konečne mohla prepísať dešifrovanú správu na čistý list papiera.

„Ach.“ De Grey ju priateľsky potľapkal po ramene. „Si chlapík.“

Keby bola mama za svojím stolom pri dverách, pri tomto komplimente by stisla pery – ako vždy, keď ostatní kryptografi akoby zabúdali, že je mladá žena a nie jeden z nich. Margot sa však len uškrnula. Na chvíľu sa zastavila a bola vďačná za to, že pisárky nemajú povinnosť raz do týždňa slúžiť v nočnej

zмене ako kryptografi. Celé jej vnútro spievalo víťaznú pieseň. Tri, deväť, dvadsaťsedem, osemdesiatjeden, dvestoštyridsaťtri...

„Zachránila si nás od večnej hanby, de Wildeová,“ uznanlivo prikyvoval Culbreth a takmer sa usmieval. Potom sa zošuchol na stoličke. „Myslíte, že máme čas si zdriemnuť?“

„Mám pocit, že nie.“ Margot práve začula na schodoch prvé ranné kroky a cinknutie výťahu. Stará budova alebo SB, ako jej často hovorili, začínala ožívať.

Začali si s kolegami upratovať stoly. Čo najlepšie zahladzovali stopy po náročnej nočnej práci – prázdne poháre, obschnutú kôrku zo sendviča, zvyšky gummy. V úli Miestnosti 40 nemali upratovačky. Nechodili sem dievčatá s vozíkmi s občerstvením ani nevynášali použitý riad. Všetko si upratovali sami. S dešifrovanou správou v ruke sa postavila a otočila sa k maminmu stolu. Bol to zoznam lodí, možno dnešné ciele ponoriek. *Boynton. City Of Swansea. Dinorah.*

Nešlo o nič nezvyčajné. Už dávno si prestala priať, aby mohli každej z nich poslať správu. Nemohli, pretože by tak Nemcom odhalili, že zachytávajú každú ich správu, a tí by potom zničili Miestnosť 40. Bola to forma *josu-miru*, v terminológii hry go pohyb, ktorý možno bude znamenať obeť, ale pre vyšší cieľ.

Okrem toho, všetky lode na svete vedeli o nebezpečenstve, keďže na začiatku roka Nemci prešli na neobmedzenú ponorkovú vojnu. Budú sa mať na pozore. Pôjdu v konvoji.

Aj napriek tomu sa potopí pätnásť lodí denne. Margot položila zoznam ponoriek do košíka a veľmi sa snažila nepočítať to. *Pätnásť denne, mesiac má priemerne tridsať dní, štyristopäťdesiat lodí každý mesiac za posledných deväť mesiacov od vyhlásenia, to je štyritisícpäťdesiat zničených lodí.*

Otvorili sa dvere a objavila sa v nich hlava admirála Blinkera Halla. „Ako to dnes v noci išlo, chlapci?“

De Grey ukázal na Margot a podľa všetkého na dešifrovanú správu, ktorú práve odovzdala. „De Wildeová prelomila šifru. Ešte sme nemali čas použiť to na ostatné veci, ktoré odvtedy prišli.“

Riaditeľ rozviedky sa na ňu súhlasne usmial.

„Výborne, Margot.“ Párkrát zažmurkal a potom prešiel pohľadom na de Greya a Culbretha. „Odchádzate? Videl som prichádzať Knoxa aj Adcocka.“

Culbreth prikývol, postavil sa a na blondávajú hlavu si nasadil klobúk. De Grey si medzitým uhládzal kučery, ktoré pod jeho prstami celú noc trpeli. „Musím sa ešte porozprávať s Dillym a potom už pôjdem.“

„Margot?“ spýtal sa Hall a zdvihol pri tom obočie.

„Počkám ešte na matku.“ Ak by sa nestretli, mama by sa celý deň trápila. Bez ohľadu na to, koľkokrát už sama prešla tú trasu, mama sa o ňu stále bála.

Je to výsada, tvrdila matka.

Nanič argument, vedela Margot.

„Výborne.“ Hall urobil krok dozadu a potom sa otočil. „Dnes ráno mám stretnutie s lady Hambrovou a novou záujemkyňou o prácu. Ak prídu skôr než pisárky, pošleš ich do mojej kancelárie?“

„Samozrejme.“ Margot sa pozrela na svojho nadriadeného a usmiala sa. Zostala v miestnosti, zatiaľ čo jej kolegovia ho nasledovali von – Culbreth si to namieril ku schodom a de Grey sa vybral opačným smerom k Miestnosti 53, ktorú vyhlásil za svoje kráľovstvo Dilly Knox. Bol medzi prvými, ktorých prijali do Miestnosti 40, a keď sa k nim pridala Margot, bol tam už pevne etablovaný. V praktickom živote bol občas nepoužiteľný, ale matematike rozumel. Margot sa páčil hneď od začiatku.

Nastalo ticho. Krištáľové, dokonalé, ktoré o krátku chvíľu prerušilo tlmené žuchnutie ďalšej zásielky z potrubnej pošty.

Margot sa zhlboka nadýchla a chvíľu si priala, aby správu rozlúštili o hodinu skôr. Otvorila by si Knoxove miestnosti a využila vaňu, ktorú si nainštaloval do kúpeľne. Stačilo pomyslenie na to, že je celá ponorená do teplej vody, a ovisli jej ramená. Byt, ktorý si s mamou prenajímali, mal súkromnú kúpeľňu, ale tá miestnosť bola stále studená a teplej vody nebolo nikdy dosť.

Vytiahla z potrubia puzdro a poslala držiak späť dolu do suterénu, kde neustále prepisovali zachytené nemecké telegramy a posielali ich do tých oddelení výzvednej služby, kde bolo treba. Letmý pohľad na poslednú kôpku jej prezradil, že keby si k tomu teraz sadla, bude na tom pracovať až do obeda.

Namiesto toho hodila papiere na stôl, postavila sa a pritom sa poriadne natiahla. Podišla k oknu. Tento výhľad poznala z Londýna najlepšie – známe strechy budov Whitehallu, ulica, ktorá vedie k nemocnici v Charing Crosse, na ktorej je zavesený transparent s textom *Ticho pre zranených*. Domov sa dostane za dvadsať minút a ďalších dvadsať to trvá k jej bratovi, jeho manželke a ich malej dcérke. Metrom sa rýchlo dostane do Hammersmithu, kde môže v ktorúkoľvek dennú či nočnú hodinu navštíviť širšie príbuzenstvo spomínanej manželky.

Oprela sa o parapet a končekmi prstov sa dotkla skla, ktoré bolo po noci stále studené. Nebolo ľahké pamätať na to, že toto nebol vždy jej svet. Oveľa ťažšie bolo premýšľať nad tým, že toto nebude jej svet *navždy*. Vojna sa skončí. Tá vojna, ktorej ukončeniu teraz venuje všetky svoje sily.

Prsty odlepila od skla. Musí to skončiť. Ústredné mocnosti musia byť zastavené. Teraz, keď sa Spojené štáty s čerstvými posilami a s takmer neobmedzenými zdrojmi pridali na stranu Spojencov, určite sa vojna čoskoro skončí. A potom...

A potom...

Čo? Mama sa bude chcieť vrátiť do Belgicka. Čím dlhšie tu boli, tým viac túžila po ich dome v Bruseli, ktorý teraz

bezpochyby okupoval nejaký chladný nemecký dôstojník. Lukas a Willa sa už rozhodli, že budú tráviť svoj čas čiastočne v Londýne, čiastočne v Bruseli a v hocíjakom inom meste, ktoré bude chcieť pozvať dvoch známych huslistov na hosťovanie.

Ale Margot? Zhlboka sa nadýchla a zadržovala dych, kým jej myseľ chrlila modlitbu. Deväť, osemnásť, dvadsaťsedem, tridsaťšesť, štyridsaťpäť, päťdesiatštyri... Čo ju čaká v Belgicku? Žije tam Claudette, jej kamarátka z detstva – ak si ešte budú rozumieť, pretože po tom, čo de Wildeovci utiekli do Anglicka, žili každá veľmi odlišný život. Prijme ju niektorá univerzita? Ako študentku – a neskôr ako vyučujúcu? Alebo od nej bude svet očakávať, že bude typickým dievčaťom, ktoré myslí len na vyšívanie, pletenie a na to, ako si nájsť manžela, a na akademické tituly jej nezostane žiadny čas?

Čísla v jej mysli so škripotom zabrzdili ako vždy, keď premýšľala nad takouto budúcnosťou. Nie, domáce „šťastie“ bude pre ňu utrpením. Bude hrozná žena v domácnosti. Potrebujú intelektuálne stimuly, ktorými si zaplní dni po skončení vojny. Pravdepodobne to bude niečo v akadémii.

V matematike.

Tu. V Londýne, ak jej po vojne dovoľia zostať. Tu, kde po prvýkrát pocítila slobodu vďaka tomu, kým je.

Z haly sa ozývali tlmené hlasy: jeden mužský a jeden ženský. Margot naklonila hlavu nabok, aby ich lepšie počula. Lady Hambrová a riaditeľ? Nie, to nebol Hallov hlas, ktorý povedal: „Len *zaklop*, *Dot*.“

A vedúca pisárov sa určite nevolá *Dot*. Ani ten neistý hlas, ktorý práve hovoril: „Ale tu sa píše, že máme zazvoniť...“ nepatril jej.

Margot sa usmiala. Áno, každé jedny dvere na tejto chodbe mali tabuľku s nápisom *Vstup zakázaný, zvoňte*. V skutočnosti však zvonček nemali žiadne dvere. Bol to ich interný vtip, ktorý mal odradiť každého, kto sem nepatril.

Toto je zrejme tá Hallova návšteva. Margot sa teda vybrala k dverám a otvorila ich. Dievča nadskočilo. Muž neurobil nič, len sa k nej otočil.

Stavila by sa, že sú to súrodenci. Obaja mali husté hnedé vlasy a zvláštne modrosivé oči orámované tmavými mihalnica-mi. Muž mohol mať okolo dvadsaťpäť rokov. Na nose mal hrču, ktorá svedčila o tom, že sa zúčastnil na nejednej bitke, a na sebe námornícku uniformu. Asi devätnásťročné dievča stojace vedľa neho urobilo krok späť a zahľadelo sa do zeme.

Keďže Margot bola hore už dvadsaťštyri hodín, podarilo sa jej vyčariť len malý úsmev. „Prišli ste za riaditeľom a lady Hambrovou?“

Zdalo sa jej, že dievča by najradšej splynulo s vyleštenou podlahou. Jej brat si odkašľal a drgol do nej. „Áno, ona. Slečna Dorothea Eltonová. Hlási sa na pozíciu pisárky.“

Pred tromi rokmi bola mama jedinou pisárkou na oddelení a aj to ju najali skôr preto, aby k nim dostali Margot. Vtedajší riaditeľ veľmi nechcel najímať cudzích ľudí. Teraz Miestnosť 40 zamestnávala takmer dvadsať ďalších žien. Stále sa chichúňali, trkotali a vymieňali si tipy, ako mať aj napriek nedostatku čo najmodernejšie oblečenie.

Margot väčšinu z nich nechápala – a nové pracovníčky boli takmer na nevydržanie. Mysleli si, že je jednou z nich, niekto, s kým si môžu potrkotať.

Trkotanie neznášala rovnako ako pohľadala pletením.

Kývla mužovi – poručíkovi Eltonovi, ak si tipla správne, že sú súrodenci, a ak sa dobre pozrela na jeho uniformu. Vyšla do haly a naznačila im, aby ju nasledovali ku kancelárii admirála Halla. „Lady Hambrová ešte neprišla, ale admirál ma požiadal, aby som vás k nemu dovedla.“ Odovzdala odkaz a rázne vykročila. Keď ich dovedie k Hallovi, vyberie sa dolu. Mama tu bude každú chvíľu. Ak sa nestretnú na chodbe, Margot ju počká pri predných dverách.

„Aha... dobre... ďakujem. Teda...“ Slečne Eltonovej sa triasol hlas. Určite je nervózna. Mala by sa vzchopiť, inak pohovor neprežije.

A kto ju vlastne odporučil? Nové pisárky navrhovali samotní zamestnanci Miestnosti 40 a všetky schvaľovala a prijímala lady Hambrová. Možno niekto pozná jej brata, poručíka. Bolo to veľmi pravdepodobné.

Margot však do toho nič nebolo. Keď prišli k admirálovým dverám, dvakrát zaklopkala. Ozvalo sa „Vstúpte“ a Margot otvorila dvere a naznačila slečne Eltonovej, aby vošla dnu.

Admirál sa usmial, ale skôr na Margot ako na novú posilu. „Ďakujem, moja milá.“

„Samozrejme.“ Margot splnila povinnosť a otočila sa na odchod.

Takmer pri tom narazila do poručíka Eltona, ktorý bol z nevysvetliteľných dôvodov priamo za ňou, a nie asi dva kroky vľavo, kde sa nachádzal pred chvíľkou. Nadýchla sa a urobila krok nabok. „Prepáčte.“

Znovu sa postavil pred ňu. „Ste Belgičanka?“

Nadvihla obočie. Myslela si, že jej prízvuk je už takmer nebadateľný. Určite nebol taký výrazný ako Lukasov alebo mamin. Po anglicky už hovorila plynulejšie ako po francúzsky. Dokonca po anglicky aj snívala.

Čo ho vlastne do toho? „Antarktídanka.“ Bola rozhodnutá odísť, ale uškrnul sa tak, že jej to nedalo. Akoby sa mu jej odpoveď páčila.

Margot si vzdychla. Vždy ju priťahovali ľudia, ktorí vedeli oceniť jej humor, takže teraz dokáže byť priateľská. Ešte minútu, kým ju úplne nedostihne únava.

Vystrel ruku. „Som Drake Elton. Máte meno?“

Zažmurkala. Toto bola presne jedna z tých hlúpych otázok, ktoré jej pôsobili svrbenie. Pri tom jej antarktickým vtipom sa však usmial, tak sa rozhodla pokračovať v hre. „Nie, moji

rodičia mi ho zabudli dať. Je to veľká tragédia. Celý život reagujem na oslovenie ‚Hej, ty‘. Tiež vystrela ruku, ale nie tak, ako to zvyčajne ženy robia. Vystrela ju tak, aby si podali ruky.

Zasmial sa a potriasol jej ju. ‚V poriadku, Hej, ty. Ohromím vás svojimi dedukčnými schopnosťami.‘ Tváril sa, že sa sústredí – zovrel pery, prižmúril oči a pritlačil si prsty na spánky. ‚Podľa toho jemného prízvuku by som to tipoval na Valónsko alebo Brusel.‘

Drake Elton očividne nebol hlupák. Zdvihol sa jej kútik úst. ‚Vlastne *a. Nie alebo.*‘

‚Dva domovy, alebo ste sa presťahovali?‘

Naklonila hlavu. Múdra otázka. Odpoveď mu prezradí niečo o postavení jej rodiny. ‚Dva.‘

Elton sa oprel o stenu a predstierané sústredenie sa zmenilo na nenútený úsmev. ‚Ktorý ste mali radšej?‘

Takúto otázku nečakala, ale odpoveď bola ľahká. ‚Ten v Leuvene.‘

Nebol hlupák, tak bude poznať *Leuven* – miesto, ktoré sa stalo synonymom nemeckej brutality. Miesto, ktoré dnes už nebolo mestom, len ruinami.

Nezatváril sa zdesene. Podľa výrazu v očiach vedel, o čom hovorí, a jeho úsmev trochu opadol, ale nezmlzol. ‚Čo vám na ňom najviac chýba?‘

Vystrela sa. Z času na čas sa jej ľudia pýtali na jej bývalý domov – aké to tam bolo, ako unikli, či bola nemecká okupácia skutočne taká surová, ako písali v novinách. Ale toto sa jej nikto neopýtal a nemala pripravenú odpoveď – čo bolo u nej nezvyčajné.

Myslel jej zaplnili spomienky. Tlačili sa jedna cez druhú, presviedčali ju, aby si spomenula práve na ne. Pečivo z pekárne na konci ulice. Knižnica na očkovej univerzite. Stará trieda, z ktorej každý učiteľ nahnevane vytrielil, keď trvala na tom – a mala

pravdu –, že vie minimálne toľko, čo oni. Hromady kníh, novín a článkov, ktoré pohltil oheň pri invázii.

Zvláštne. Ešte pred pár minútami premýšľala o tom, ako sa nechce vrátiť, a teraz urobila vo svojich spomienkach úplný opak. Usmiala sa. „Strom v záhrade za domom. Bola pod ním lavička – najlepšie miesto na čítanie.“

Jeho úsmev sa opäť rozžiaril a naznačoval, že to má rozviesť.

Nebyť hlasov, ktoré sa začali ozývať na chodbe, možno by povedala aj viac. Vôbec však netúžila po tom, aby ju pisárky videli s týmto usmiateym mladým mužom a vysvetlili si to ako niečo bláznivé, napríklad flirt. Celé týždne by ju potom týrali. Iba teda kývla hlavou a urobila krok späť. „Ospravedlňte ma. Zdá sa mi, že všetci prichádzajú do práce.“

Odzrazil sa od steny. „Nepoviete mi vaše meno?“

Možno sa usmiala trochu prešibane. A možno si až príliš uživala, akým spôsobom odpovedala.

„Nie.“ Zrejme by mu to napokon povedala, keby sa jej to ešte niekedy opýtal. „Ste múdry muž. Prídete na to sám.“

Asi sa tvárila trochu rafinovane, ale jemu to zjavne neprekážalo. Jeho smiech ju sprevádzal celou chodbou.

Rýchlo si vzala svoje veci z Miestnosti 40, no kým znovu vyšla na chodbu, výťah sa opäť otvoril a vyvalilo sa z neho množstvo sekretárok a ďalších kolegov.

Margot zamierila ku schodom a zbehla po nich rýchlejšie ako zvyčajne po nočnej službe. Energia čoskoro vyprchá, ale s trochou šťastia jej bude mať dosť na cestu domov.

Mama práve vchádzala do dverí, a keď zbadala Margot, na tvári sa jej objavil úsmev. „*Bonjour, ma petite.*“

Margot sa usmiala. Takisto ju odzdravila po francúzsky a dovolila jej krátke objatie. Mama jej podržala bradu, aby si ju pozorne prezrela, no Margot sa z objatia rýchlo vymanila.

„Máš kruhy pod očami,“ povedala opäť po francúzsky.

Margot potriasla hlavou. „Som unavená,“ odpovedala po anglicky. „Ale som v poriadku. Mám poobede niečo vybaviť?“

Mama tiež pokrútila hlavou, ale vyzeralo to inak ako Margotin mechanický pohyb. Bolo to elegantné a ladné. Dokonca aj v jednoduchej bavlnenej blúze a sivej vlnenej sukni vyzerala Sophie de Wildeová ako dáma. V mladosti to bola kráska, za ktorou sa otočil ne jeden muž. Nezakryl to ani nedostatok počas vojny a podradná práca.

„Nechala som ti na stole jedlo. Zjedz ho, kým si pôjdeš ľahnúť, *ma puce*.“

Margot stisla pery, ale usmiala sa. Matka si stále myslí, že zomrie od hladu, ak jej nenariadi, aby sa najedla. „Určite.“ Naklonila sa a pobožkala matku na líce. „Prajem ti pekný deň. Uvidím, čo dnes nájdem v obchodoch.“

Mama ju prebodla pohľadom. „Obidve vieme, že už o druhej budeš zase tu. Ale nezabudni, že dnes večeríme u tvojho brata. Musíme odtiaľto odísť v normálnom čase.“

„*Oui*, mami.“ Takmer počula, ako ju volá posteľ. Odstúpila od mamy. „Uvidíme sa neskôr.“

„Dobre si odpočiň.“

Margot zašmátrala rukou vo vrecku, či je kľúč na mieste, a vybrala sa domov. Jedlo, trocha spánku, studený kúpeľ. Potom sa vráti sem, kam patrí.

2

Drake Elton hľadel na chodbu ešte dlho po tom, ako od neho odišlo dievča bez mena s neuveriteľne tmavými očami. Na tvári mu pohrával úsmev. Tie oči – tie vyvolali všetky otázky, ktoré mu práve prebiehali myslou.

Kto je to? Ako sa volá? A čo bolo dôležitejšie – čo sa jej odohráva v mysli, že má z toho také tmavé oči?

Otázky boli jeho starí priatelia. Držali ho pri živote. A v tomto prípade by nemalo byť *príliš* ťažké nájsť odpovede.

Ak sa mu to aj nepodarí pri tejto návšteve, neznamená to, že by mu preto fičali guľky okolo hlavy alebo mu hrozilo zatknutie. Ale aj keď tieto otázky neboli také naliehavé, boli zaujímavé. Plecom sa oprel o zárubňu a vyvolal si v mysli tie tmavé oči.

Jej dôvtip sa rovnal tým očiam a to sa mu páčilo. Antarktídanka, určite. Nedokázal sa prestať usmievať. Jej prízvuk bol síce ledva počuteľný, možno v niektorých samohláskach, ale rozpoznať v nej francúzsku Belgičanku. Zrejme prišla do Anglicka ako mladé dievča. Možno to bolo na začiatku vojny, keď krajinu zaplavili utečenci. Pravdepodobne, keďže bola z Leuvenu. V tom prípade je asi taká stará ako Dot, možno trochu mladšia.

To z pohľadu na ňu nezistil. Jej pleť bola veľmi hladká, ale tie oči...

Musia jej bezvýhradne veriť, keď tu pracuje, toľko mu bolo jasné. A Hall ju oslovil *moja milá* – niektorí muži takto bez uváženia oslovovali každú ženu, ale nie riaditeľ. Ten nikdy nič nerobil neuvážene.

Cinkol výtah a v tej chvíli sa otvorili aj dvere na Hallovej kancelárii. Drake sa odtisol od steny a pozrel sa na svojho nadriadeného. Ak je už po pohovore... Tváril sa však prívetivo. Nemračil sa ani nebol podráždený.

Otče na nebi, prosím, nech u nich nájde milosť. Prstami pevne zovrel lem klobúka.

Admirál Hall naklonil hlavu a hľadel niekam za Drakea. Ten sa pootočil, keď sa na chodbe ozvali ženské hlasy. Z výtahu práve vychádzali dve približne päťdesiatročné ženy a smiali sa. Tá naľavo mala tmavé vlasy a tmavé oči – aj keď nie také tmavé – a z tváre jej vyžarovala elegancia.

V tej druhej spoznal lady Ebbu Hambrovú. Ak všetko vyjde, táto žena bude vyžadovať, aby jeho sestra ráno vstala a vyšla z domu. Pod sem. *Urob* niečo. Niežeby Dot nič nerobila, ale nerobila nič také, z čoho by si mohla nakúpiť jedlo, keď je Drake preč.

Keby otec žil, bol by nešťastný, že to zašlo až sem. Že ich kedysi prosperujúca prepravná spoločnosť leží teraz na dne Atlantiku ako obeť ponorkovej vojny. Že jeho dcéra musí pracovať, aby prežila.

Možno jej to prospeje. *Malo by.* Musí sa tejto nádeje držať.

Ženy si ho príliš nevšímali. Tá pekná vošla do dverí, z ktorých predtým vyšla Hej, ty, a lady Hambrová prešla okolo neho s pohľadom upreným na Halla. „Je tu už slečna Eltonová?“

Hall prikývol a hlavou pokynul k svojej kancelárii. Niečo jej zašepkal – tak potichu, že mu Drake nerozumel – a pustil ju dnu.